bevezető

Utoljára tizenkét évvel ezelőtt, 1995 tavaszán dolgoztunk együtt Fehér Lászlóval, amikor a Ludwig Múzeum régi helyén, a Budavári Palotában mutattuk be *Új képek* címmel a kilencvenes évek első felében készült munkáit. Ezekre a fekete-fehér-szürke hármasra komponált képekre ma is nosztalgiával gondolok: a Velencei Biennálén nemzetközi feltűnést keltett sárga-fekete vásznak után ez volt a következő fontos esztétikai döntés Fehér László részéről.

Azóta váltották egymást a festői korszakok és domináns színek, de a lényeg, az üzenet változatlan maradt a sok változásban: az emberi figura és a környezet bonyolult, érzelmileg összetett, látványában sokszor meghökkentő, egyszerre harmonikus és diszharmonikus kapcsolata. Az alap, a fotográfia – legyen régi családi fotó vagy a művész saját pillanatfelvétele – kiindulópont, eszköz a számára, melyet öntörvényűen használ fel. Az egyes korszakokat jelző sorozatok szervesen épültek egymásra, összetartja őket Fehér művészetre és életre vonatkozó filozófiája. Ezt kívánjuk most dokumentálni a kiállítással és a könyvvel, melyhez régi és új írásokból válogattunk.

Váltották egymást az elmúlt évtizedekben a Fehér László-kiállítások is, de most mégis időszerűnek tartja a Ludwig Múzeum, hogy egy meglehetősen ökonomikus válogatással mutassa meg az 1975 óta elmúlt harminckét év legfontosabb állomásait.

Fehér Lászlónak 1997 decemberében nyílt a bécsi Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig Wien akkori székhelyén, a Liechtenstein Palotában az első és máig egyetlen retrospektív kiállítása. Most a budapesti Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum is csatlakozik ehhez a maga eszközeivel.

Köszönjük a közgyűjtemények és magángyűjtők segítségét a művek kölcsönzésében. A művek nagy része Fehér László saját gyűjteményéből került a kiállításra, aki nem csupán a nagy elődök és kollégák munkáiból rendelkezik érdekes és szubjektív kollekcióval, hanem megőrzött egy törzsanyagot saját régebbi műveiből is.

NÉRAY KATALIN

preface

I last worked together with László Fehér twelve years ago, in spring of 1995, when we showed his works made in the first half of the 1990s, entitled New Pictures, *in the former site of the Ludwig Museum, the Buda Castle. Even today, I think of these images, composed in a triad of black-white-and-grey, with nostalgia: after the black-and-yellow canvases that created an international sensation at the Venice Biennale, this was the next important aesthetic decision on the part of László Fehér.*

Since then, his artistic periods and dominant colour schemes have alternated, but the essence, his message has remained unchanged in its many incarnations: the complicated, emotionally complex connection between the human figure and its milieu, often astounding in its vision, at once harmonious and disharmonious. His base of photography – be it an old family photo, or the artist's own snapshot – serves him as a point of departure, which he then employs originally and autonomously. The individual series denoting his various periods have built organically upon each other, converging with Fehér's philosophy related to art and life. We would like to document all of this with the present exhibition and accompanying volume, for which we have selected and compiled writings old and new.

Over the past decades, László Fehér exhibitions have succeeded one upon the other, but the Ludwig Museum considers it most timely now to present a rather economic selection of the most important stations of the past thirty-two years that have passed since 1975.

In December 1997, László Fehér's first and only retrospective exhibition until now opened at the former headquarters of the Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig Vienna, the Liechtenstein Palace. Now the Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art joins this trend with its own means.

We would like to extend our thanks to the public collections and private collectors who have been kind enough to lend their works. The large part of the works on display came from László Fehér's own collection. The painter possesses an interesting and subjective collection composed not only of the works of the great forefathers and his colleagues, but also a corpus that he has preserved of his own older works, as well.

Katalin Néray